

I. U. F. R. O.

„INTERNATIONAL UNION OF FOREST RESEARCH ORGANIZATIONS”

[971]

door

H. VAN VLOTEN

Enkele deelnemers geven in dit nummer van ons tijdschrift hun verslag van het in september 1961 te Wenen gehouden congres van de I.U.F.R.O. Deze gelegenheid gebruik ik gaarne ter introductie in het kort een inzicht te geven in de ontwikkeling van de vereniging, die zoals U elders kunt lezen, reeds uit vorige eeuw stamt.

Aanvankelijk was het feitelijk een centraal-europese, later een in hoofdzaak europese aangelegenheid. Het internationale karakter in de zin van een deelneming door leden in alle delen van de wereld, heeft zich pas in de loop van decennia voltrokken en deze ontwikkeling is vooral na de laatste wereld-oorlog met rasse schreden voortgegaan. Dit komt ook tot uitdrukking in de samenstelling van het bestuur; daarin hebben geleidelijk naast de vertegenwoordigers van europese landen ook twee van Noord-Amerika, een van Zuid-Amerika, een van India en een van Japan zitting. Zo werd in Wenen als onder-voorzitter van de vereniging ook de chef van het federale bosbouwkundig onderzoek in de Verenigde Staten gekozen.

Gewone leden zijn instituten van onderzoek en laboratoria aan universiteiten. De I.U.F.R.O. kent wel een persoonlijk lidmaatschap onder de naam van „associate members”, maar hiervan zijn er slechts enkele. Het wetgevende orgaan van de vereniging, dat beslist over het aannemen van nieuwe leden, dat ook het bestuur, de voorzitter en de onder-voorzitter kiest, is de „Internationale Raad”; hierin kan elk land een vertegenwoordiger aanwijzen, onafhankelijk van het aantal leden dat in dat land is aangesloten. Deze Raad komt in de regel alleen bijeen gedurende een congres. Het bestuur houdt elk jaar een bijeenkomst, telkens in een ander land; in 1961 was dit aansluitend aan het congres in Oostenrijk, het jaar daarvoor was het in de Verenigde Staten.

Een bijzonder belangrijke verandering in de activiteiten van de I.U.F.R.O. kwam tot stand, toen in 1949 het bestuur, in Helsinki bijeen, in afwachting van de latere goedkeuring van de Internationale Raad, besloot secties in te stellen voor de speciale gebieden van onderzoek (zie het artikel van Hellinga in dit nummer). Voordien waren wel incidenteel en voor bijzondere projecten, commissies in het leven geroepen die voorstellen moesten voorbereiden; deze verrichtten hun taak ook in de perioden tussen twee op elkaar volgende congressen. Een markant voorbeeld hiervan was, wat de methoden betreft, het opstellen van richtlijnen voor de opzet en voor de beschrijving en het

verzamelen van de gegevens van proefperken. Wat het nemen van een gezamenlijke, internationale proef betreft, moge worden verwezen naar de herkomst-proeven met groveden, fijnspar en lariks, waarbij hetzelfde uitgangsmateriaal werd uitgeplant in een groot aantal landen en met een grote variatie van omstandigheden bij eenzelfde proefopzet.

Het instellen van de secties met een terzake bij uitstek deskundige voorzitter als leider was enerzijds geboden tengevolge van de steeds sterkere specialisatie; anderzijds voelde men de behoefte om de activiteiten van de vereniging niet te beperken tot het houden van congressen met de wens in de tussenperioden de internationale contacten niet alleen levend te houden, doch ook in bepaalde banen te leiden.

Overigens omvatten de secties altijd nog vrij grote gebieden van onderzoek, zoals aan het voorbeeld van sectie 24 Bosbescherming gemakkelijk is te demonstreren. Deze omvat immers de entomologische en de pathologische vraagstukken even goed als de bosbrand en de schade door klimatologische factoren. Om dergelijke problemen gezamenlijk te bewerken, kunnen in elke sectie de specialisten „sensu stricto” in kleinere werkgroepen worden uitgenodigd door de voorzitter van de sectie. Speciale voorbeelden daarvan zijn, om er enkele te noemen, in sectie 25 een werkgroep die de uniformering van symbolen heeft behandeld, die nu doorgaat met voorstellen voor de meetmethoden; in sectie 22 zijn reeds twee maal bijzondere bijeenkomsten gehouden van specialisten op het gebied van de boomveredeling; in sectie 24 zijn twee conferenties speciaal besteed aan wortelrot door *Fomes annosus* en is een werkgroep reeds een aantal jaren bezig met de populatie-dynamica. In dezelfde sectie is een andere werkgroep bezig met het mycorrhiza-vraagstuk. De secties en vooral ook hun werkgroepen hebben buitengewoon nuttig werk verricht en daarmee hun bestaansrecht ten volle bewezen.

De ontwikkeling van de I.U.F.R.O. na de laatste wereld-oorlog heeft wel aangetoond, dat het juist was de vereniging als wetenschappelijke organisatie niet te incorporeren in de F.A.O., maar haar als een zich onafhankelijk orgaan te laten ontwikkelen. Als zodanig kan de vereniging, die als adviseerend lichaam nauwe relaties met de F.A.O. onderhoudt, deze op de beste wijze dienen.

DE CONGRESSEN VAN DE I.U.F.R.O.

1. 1893 te Wenen in Mariabrunn - Oostenrijk (Friedrich)
 2. 1897 te Brunswijk - Duitsland (Danckelmann)
 3. 1900 te Zürich - Zwitserland (Bourgeois)
 4. 1903 te Wenen in Mariabrunn - Oostenrijk (Friedrich)
 5. 1906 te Stuttgart - Duitsland (Bühler)
 6. 1910 te Brussel - België (Crahay)
 7. 1929 te Stockholm - Zweden (Hesselmann)
 8. 1932 te Nancy - Frankrijk (Guinier)
 9. 1936 te Boedapest- Hongarije (Roth)
 10. 1948 te Zürich - Zwitserland (Lönnerth-Helsinki)
 11. 1953 te Zürich - Zwitserland (Burger)
 12. 1956 te Oxford - Engeland (Pavari-Florence)
 13. 1961 te Wenen in Mariabrunn - Oostenrijk (Macdonald - Oxford)
-